నిశ్శబ్ద విస్ఫోటనం
– డా.యండమూరి వీరేంద్రనాథ్

ఇప్పటికే మార్కెట్ లో విడుదలై సంచలనం సృష్టించిన ఈ నవల, ప్రపంచవ్యాప్తంగా ఉన్న తెలుగువారికి అందుబాటులోకి రావాలన్న ఉద్దేశ్యంతో, యండమూరి వీరేంద్రనాథ్ గారి ప్రత్యేక అనుమతితో కౌముదిలో సీరియల్ గా ప్రచురిస్తున్నాము. ఈ నవల ఒకేసారి చదవడానికి పుస్తకాన్ని ఇక్కడ కొనుక్కోవచ్చు. అచ్చంగా తెలుగు లింక్ Click Here

(గత సంచిక తరువాయి)

10

మధ్య గదిలో కూర్చుని ఉన్నది వేదరవళి. ఆలోచించటానికి కూడా మనసు సహకరించటం లేదు. తండ్రిని పోలీసులు అరెస్ట్ చేసి స్టేషనుకి తీసుకువెళ్ళారన్న వాస్తవాన్నే మనసు జీర్ణించుకోలేక పోతోంది. ఆలోచనలు గంట క్రితం జరిగిన సంఘటనల గతంలోకి వెళ్ళాయి.

జరిగిందంతా స్వయంగా చూసినట్టుగా "...ఎల్లమంద నిన్ను ప్రేమించాడు. పెళ్ళికి ప్రపోజ్ చేశాడు. నువ్వు కాదన్నావు. అటో ఇటో తేల్చుకుందామని మీ ఇంటికొచ్చాడు. ఇద్దరికీ గొడవ జరిగింది. నిన్ను బలవంతం చెయ్యబోయాడు. నువ్వు అతన్ని చంపేశావు" చెప్పాడు జాక్సన్.

రవళి తెల్లబోయి, "నేనా? చంపటమా? అసలు అలా జరగలేదు" అన్నది.

"అలా జరగలేదని నాకూ తెలుసు. అలా జరిగిందని చెప్తే శిక్ష పడదని చెప్తున్నానంతే. రేప్ టైములో చంపటం నేరం కాదు".

'రేప్–చంపటం–నేరం' అన్న మాటలకి నోట మాట రానట్టు ఉండిపోయింది రవళి.

“అతను మీ ఇంటికి వచ్చినట్టు సాక్ష్యం ఉంది. గుమ్మం దగ్గర రక్తం ఉంది. దాన్ని నువ్వు తుడిచిన గుర్తులున్నాయి. మీ ఇంటిలో హత్యాయుధం, మీ పెరట్లోనే శవమూ ఉన్నాయి. ఇంకేమి కావాలి?”

భూమి రెండుగా చీలిపోయినట్టు అయింది. తడారిన గొంతుతో “మా... మా పెరట్లో శవమా” అంది. శాస్త్రికి కూతురు అన్యమనస్కంగా ఉండటానికి కారణం అర్థం అవుతూంది.

“అవును. ఇంటి వెనుక కొండ దగ్గర ఉంది” అన్నాడు పోలీసు అధికారి.

ఎప్పుడో కట్టిన ఇల్లు. ఇంటి ముందు ప్రహరీలా తడికెల సరిహద్దు ఉన్నది. వెనుక వైపు ఏమీ లేదు. అక్కడి నుంచీ దూరంగా కొండ వరకూ చిట్టడివిలా ఉంటుంది. అక్కడ హడావుడిగా ఉంటే, ఎందుకో అనుకుంది. శవం అనుకోలేదు.

“నువ్వు నాతో పాటూ పోలీస్ స్టేషనుకు రావాల్సి ఉంటుంది”

“నేనా?”

“లేదంటే అరెస్టు చేసి తీసుకు వెళ్లాల్సి ఉంటుంది”.

అప్పటివరకూ మౌనంగా ఉన్న శాస్త్రి కల్పించుకొంటూ “అమ్మాయి వద్దు. నేను వస్తాను” అన్నాడు.

జాక్సన్ బిగ్గరగా నవ్వి, ‘శోభనం రాత్రి పెళ్ళికూతురి తండ్రి ‘అమ్మాయి వద్దండీ. నే వస్తాను’ అన్నట్టుంది నీ ఆఫరు” అన్నాడు.

రవళి చప్పున తండ్రి వైపు చూసింది. గొప్ప గొప్ప ప్రముఖులూ, ఉన్నతస్థాయి ఉద్యోగులూ తండ్రి ముందు గౌరవంగా నిలబడటం తెలుసు తప్ప, ఇలా మాట్లాడేవారిని చూడటం ఇదే మొదటి సారి. ఒక చిన్న సంఘటన మనిషిని ఎలాంటి స్థితి నుంచి ఎటువంటి స్థాయికి దిగజారుస్తుందో చూస్తుంటే, ‘నెత్తురు కక్కుకుంటూ నేలకు నే రాలిపోతే...’ అన్న మాట గుర్తొచ్చింది.

“అసలే పల్లెటూరు. పెళ్లి కావలసిన అమ్మాయి బాబూ. పోలీసు స్టేషనుకి వస్తే బావోదు”. సబ్–ఇనస్పెక్టరు చేతులు పట్టుకుంటున్నట్టు బ్రతిమాలుతున్నాడు తండ్రి.

దుఃఖం వచ్చినా బావుండును. కానీ గొంతులో అడ్డుపడుతున్న సంస్కారం దాన్ని ఆపుతోంది. అది దుఃఖంకన్నా భయంకరం. అయితే ఆమె దుఃఖం, తన కష్టం గురించి కాదు. తండ్రికి జరుగుతున్న అవమానం గురించి.

“అమ్మాయి బదులు నువ్వు రావటం, కూతురు నేరం నీమీద వేసుకోవటం... సినిమాలు బాగా చూస్తావా పంతులూ?” నవ్వుతూ అన్నాడు జాక్సను.

శాస్త్రి ఒక నిర్ణయానికి వచ్చినట్టు, “ఆ అబ్బాయిని చంపింది నేనే” అన్నాడు.

జాక్సన్ మొహం మీద నవ్వు మాయమైంది.

ఈ ఆకస్మిక పరిణామానికి రవళి స్థాణువై చూసింది.

"అవును నేనే..." అన్నాడు ఆయన. "ఎల్లమంద వచ్చి తన మనసులో మాట చెప్పాడు. నా ప్రాణం పోయినా ఈపెళ్ళి కుదరదని చెప్పాను. గొడవ పెద్దదయింది. నన్ను చంపటానికి ప్రయత్నించాడు. కర్రతో కొట్టాను. నుదుటి మీద తగిలింది".

"శరీరాన్ని ఇంటివెనుక పడేశావ్. అంతేగా"

శాస్త్రి మాట్లాడలేదు.

"చేసిన నేరాన్ని ప్రపంచంలో అందరూ ఇంత తొందరగా వప్పుకుంటే మా పని ఎంత సులభం అయ్యేది పంతులూ. పద" అన్నాడు జాక్సన్.

ఇద్దరూ కదలబోతూంటే షాక్ నుంచి తేరుకున్నట్టు రవళి, "నాన్నా..." అంటూ ఏదో అనబోయింది. ఆయన తల తిప్పి ఆమె వైపు 'ఇంకేమీ మాట్లాడ వద్దన్నట్టు' చూశాడు. ఆ చూపులో ఆజ్ఞ అర్థమై ఆమె శిలలా ఆగిపోయింది. కనులు తడి అయ్యాయి. వాళ్ళు సాగిపోయారు.

ఆలోచనల నుంచి తెప్పరిల్లి టైము చూసింది. తండ్రి వెళ్లి అరగంట అయ్యుంటుంది. అక్కడ ఏమి జరుగుతూ ఉండి ఉంటుంది? మేజిస్ట్రేట్ దగ్గరకు తీసుకువెళ్ళి ఉంటారా? లాకప్పులో పెట్టి ఉంటారా? అట్నుంచి అటే జైలుకు పంపే ఏర్పాట్లు జరుగుతూ ఉండి ఉంటాయా?

ఏమిటి తాను చేసిన తప్పు? ఇంటికి వచ్చిన వారెవరో కూడా తనకి తెలీదు. వారి మధ్య ఘర్షణ జరిగింది. 'ఇంత చిన్న విషయం కూడా పోలీసులకి చెప్పాలా' అనుకుంది. అంతేగా. 'వెన్న తిన్న వాణ్ని వదిలేసి చల్ల తాగినవాడిని కొట్టారట' అన్నట్టు, హత్య చేసిన వాణ్ని వదిలేసి...

సరే. అయిందేదో అయిపోయింది. ఆదిపర్వంలో 'జానన్నపిచ యః పాపం శక్తిమాన్న నియచ్ఛతి' అంటాడు వ్యాసుడు. పాపాన్ని ఎదుర్కోకుండా ఉన్నవాడు కూడా పాపం చేసినవాడితో సమానమని అర్థం. ఇప్పుడేమి చెయ్యాలి?

సామాన్యులు సమస్యని భూతద్దంలో చూసి బెంబేలవుతారు. మధ్యములు భవిష్యత్తు ఊహించుకుని కంగారు పడతారు. విజ్ఞులు పరిష్కారాలు ఆలోచిస్తారు. పైకి అమాయకంగా కనపడినా, తండ్రి పెంపకం వల్ల ఆమెకి ఆ మాత్రం విజ్ఞత అలవడింది.

తండ్రి నేర్పిన ప్రజ్ఞకి ఇప్పుడు ఈ పరీక్ష..!

బంగారం మెరవాలంటే కొలిమిలో కరగాలి. విజ్ఞత బయట పడాలంటే కష్టంలో కాలాలి. అయితే, ప్రస్తుత సమస్యకి ఆ విజ్ఞత సరిపోతుందా అన్నది కాలమే నిర్ణయించాలి.

'రేపటి యుద్ధం గురించిన విచారంతో ఈ రోజు నిద్ర పాడుచేసుకోవటం కంటే, ఈ రోజే యుద్ధం మొదలుపెట్టటం మేలు' అన్న 'ఆర్ట్ ఆఫ్ వార్' కొటేషన్ గుర్తొచ్చింది.

మొదటగా స్నేహితుడు సత్యకి ఫోన్ చేసింది. అతడు అట్నుంచి, "ప్రస్తుతం నేను స్నేహితులతో కేరళలో..." అంటూండగా లైను కట్ అయ్యింది. ఆ పై దొరకలేదు. మరో పది నిముషాలు గడిచాయి. ఇక ఇంట్లో ఉండలేక పోయింది. మరో స్నేహితురాలికి ఫోన్ చేసి, "మీ అన్నయ్య ఉన్నారా?" అని అడిగింది. ఉన్నాడంటూ ఫోను అతడికి ఇచ్చిందామె. అతడి పేరు సౌజన్యారావు. రవి అంటారు. లాయరు. రవళికి తెలుసు.

"ఎక్కడున్నావ్ రవీ" అని అడిగింది.

"ఇక్కడే. పెదపట్నం"

"నువ్వు వెంటనే మీ ఊరి పోలీస్ స్టేషనుకి రాగలవా? అన్ని వివరాలూ అక్కడ చెపుతాను".

ఆదిత్యపురానికి పెదపట్నం పది క్రోసుల దూరం. ఆమె అక్కడికి వెళ్ళే సరికి రవి అక్కడే చెట్టు క్రింద నల్లకోటు వేసుకుని నిలబడి ఉన్నాడు.

"ఏం జరిగింది?" అని అడిగాడు. ఆమె క్లుప్తంగా చెప్పింది.

"మై గాడ్. మర్డరు కేసా? అంకుల్ ఎక్కడున్నారు?"

"లోపల. వెళ్దాం పద"

"లోపలికా?" నసిగాడు. ఆమె అతడి వైపు చిత్రంగా చూసి, అతడి మొహంలో భావాలు పసిగట్టి "ఇంత వరకూ పోలీస్ స్టేషను లోపలికి ఎప్పుడూ వెళ్ళలేదా?" అని ప్రశ్నించింది.

"లేదు"

"రెండు సంవత్సరాల నుంచీ ప్రాక్టీస్ చేస్తున్నావ్. ఇంత వరకూ పోలీస్ స్టేషనుకి వెళ్ళలేదా?" ఆశ్చర్యంగా అడిగింది.

"లాయర్లు పోలీస్ స్టేషనుకి వెళ్లరు. కోర్టుకి వెళతారు"

"మరి పోలీస్ స్టేషనులో ఏదైనా పని ఉంటే ఎవరు వెళతారు?"

"బ్రోకర్లు"

ఆమెకు తల తిరిగినట్టయింది. అతడి సమాధానం గురించి కాదు. భయాన్ని కప్పి పుచ్చుకోవటానికి అతడు ఎన్నుకున్న వాదన గురించి. ఒకప్పుడు పోలీస్ స్టేషనుకి ఆడవాళ్ళు వెళ్ళటానికి భయపడేవారు. ఇప్పుడు వాళ్ళే ధైర్యంగా వెళ్తున్నారు. అటువంటిది ఒక మొగవాడు, అందులోనూ ఒక 'లాయరు' పోలీసులతో మాట్లాడటానికి తటపటాయిస్తున్నాడంటే... ఇదే విషయం ఎవరైనా తనకు చెప్తే నమ్మేది కాదు.

అతడు తన వాదన కవరు చేసుకోవటానికా అన్నట్టూ, "లాయర్లు పోలీస్ స్టేషనుకి వెళ్లి బెయిల్ పేపర్లు ఇవ్వటం, ఇనస్పెక్టరుతో వాదించటం వగైరా కేవలం సినిమాల్లోనే చూస్తాం. బెయిల్ పేపర్లు కోర్టు నుంచి డైరెక్టుగా పోలీసులకి రావాలి.

లేదా సీల్డ్ కవర్లో తెచ్చివ్వాలి. నేను సీనియరుతో కలిసి కోర్టుకి వెళ్ళటమే తప్పు...” అంటూ ఉండగా, “మనం వెళ్తున్నది నేరం వాదించటానికి కాదు ఇనస్పెక్టరుతో మాట్లాడి, ఏమి జరిగిందో కరెక్టుగా తెలుసుకోవటానికి” అంది.

అంతలో సడెన్ గా అక్కడి దృశ్యాన్ని చూసి ఇద్దరూ ఆగారు. రవళి మొహం రక్తం లేనట్టూ తెల్లబడింది.

వ్యాన్ ముందు సీటు లోంచి జాక్సను, వెనుక వైపు నుంచి తండ్రి, ఆయనతో పాటూ కరణంగారు దిగారు. కరణం కూడా వచ్చారంటే, ఈ పాటికి ఈవార్త ఊరంతా తెలిసిపోయి ఉంటుంది. అయిపోయింది. ఒక్క ఘటనతో పరువంతా మంట కలిసిపోయింది.

వాళ్ళు ముగ్గురూ స్టేషను మెట్లు ఎక్కుతూ ఉండగా, రవళి చెట్టు క్రింది నుంచి కదిలి, టైము వేస్ట్ చెయ్యటం ఇష్టం లేనట్టు రవితో “నేను లోపలికి వెళ్తున్నాను. నువ్వు వస్తావా, ఇంటికి వెళ్ళి పోతావా?” అడిగింది.

అతడు కాస్త తటపటాయించి, “వస్తాను పద” అన్నాడు.

ఇద్దరూ బిల్డింగ్ వైపు నడుస్తూండగా, “నేను రమ్మన్నది బెయిల్ కోసం కాదు. నాన్నకి మోరల్ సపోర్ట్ కోసం. అయినా ఇది హత్య కేసు. పోలీస్-బెయిల్ కాదు. బెయిలు కోర్టు ఇవ్వాలి” అన్నది.

“నీకు ‘లా’ బానే తెలుసే” అన్నాడు. ఆమె ఆ మాటలు పట్టించుకోకుండా మెట్లు ఎక్కింది.

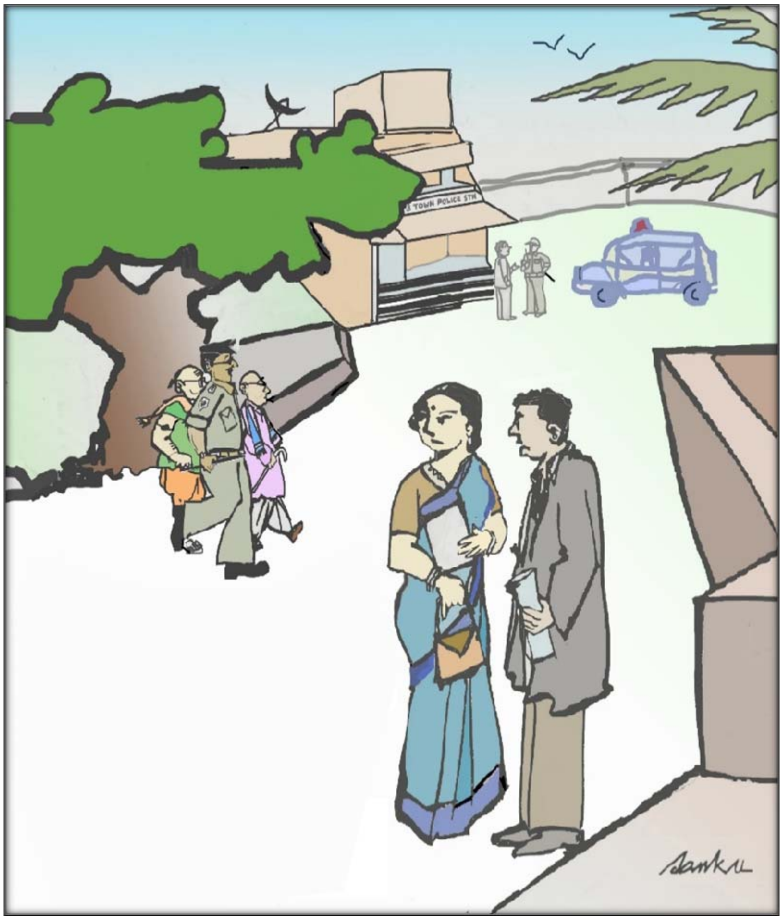

సమస్య వచ్చినప్పుడు సరి అయిన వ్యక్తిని సంప్రదించకుండా, అందుబాటులో ఉన్న వ్యక్తిని సంప్రదిస్తే వచ్చే నష్టాలేమిటో, అనుభవం నేర్పిన తొలి పాఠం.

స్టేషను మెట్లెక్కి లోపలికి అడుగు పెట్టిన రవళి, ఊహించని దృశ్యం చూస్తున్నట్టు అక్కడే ఆగిపోయింది.

తండ్రి కాళ్ళకి ఇనస్పెక్టరు వంగి నమస్కారం చేస్తున్నాడు. తండ్రి అతని భుజాలు పట్టుకుని లేపుతున్నాడు. “నేను మీ ఓల్డ్ స్టూడెంటు ధర్మారావుని మాష్టారూ” అంటున్నాడు. పక్కనే జాక్సను మొహం నిర్వికారంగా పెట్టటానికి ప్రయత్నిస్తూ నిలబడి ఉన్నాడు. ఆమెకు ఏదో ‘గెలిచిన’ భావం కలిగింది. దానికి హేతువేమీ లేదు. ప్రతీ చిన్న ఆనందానికీ హేతువు ఉండనవసరం లేదు. మొదటి నుంచీ ఆమెకు జాక్సన్ ఎందుకో నచ్చలేదు.

మాట్లాడుతున్నంత సేపూ అతడి చూపులు ఎక్కడ నిలిచాయో ఆమె గమనించక పోలేదు.

"ఇదేమిటి బాబూ... లే" అని వారిస్తూన్న శాస్త్రి దృష్టి గుమ్మం దగ్గర నిలబడ్డ కూతురి మీద పడింది. రావద్దన్నా వచ్చినందుకు కోప్పడాలో, ఆపదలో ఆసరాగా ఉండాలన్న ఆమె ఆపన్న హస్తపు అభిలాషకు ఆనందించాలో తెలియని తటపటాయింపుతో ఉండగా, జాక్సన్ ఆమెని "లోపలికి రండి" అంటూ ఆహ్వానించి, ఆమె లోపలికి అడుగిడగానే ఇనస్పెక్టరుతో మాస్టారి 'గారి' కూతురు అని పరిచయం చేశాడు. అతడు తన తండ్రిని గౌరవంతో సంబోధించటం ఆమె గమనించక పోలేదు.

"మీ పేరు వేద రవళి కదూ" అన్నాడు ధర్మారావు ఫైలు పరిశీలిస్తూ.

అవునన్నట్టు తలూపింది.

"నేను అప్పుడప్పుడు మీ ఇంటికి వచ్చేవాడిని. అప్పట్లో గౌన్లు వేసుకునే వయసు మీది" అంటూ ఆమె వైపు సూటిగా చూస్తూ ముందుకి వంగి "మాష్టారు నాకు దైవంతో సమానం. చేతనైనంత వరకూ సాయం చేస్తాను. ఉన్నదున్నట్టు చెప్పండి. మీకూ ఆ కుర్రాడికీ ఏమిటి సంబంధం?" అని అడిగాడు.

ఆమె బిత్తరపోయి, "నాకా? సంబంధమా? అసలు అతన్ని ఇంత వరకూ చూడనేలేదు" అన్నది.

ధర్మారావు చాలాసేపు మౌనంగా ఉండి తనలో తానే ఆలోచించుకుంటున్నట్టు: "ఎల్లమంద మిమ్మల్ని ఆరాధించాడు. ఆ విషయం బయటకి చెప్పలేక ఇంట్లోనూ, జేబులోనూ ఫోటోలు పెట్టుకున్నాడు. అతడిని ఎవరో చంపాలనుకున్నారు. మీ ఇంటికి పిలిపించి, అక్కడ చంపి, మీకు తెలియకుండా శవాన్ని మీ పెరట్లో పడేసి ఆ నేరం మీ మీదకు తోసేశారు" అన్నాడు.

శాస్త్రి తన పూర్వవిద్యార్థి వైపు అభినందన పూర్వకంగా చూశారు. జాక్సన్ అభావంగా వింటున్నాడు.

"అయితే మనం ఇక్కడ ఆలోచించవలసింది... వాళ్ళకేం కావాలని..! ఎల్లమందని చంపటమా? మిమ్మల్ని జైలుకి పంపటమా?" అని ఆగి, "బై ది బై మీకెవరైనా శత్రువులు ఉన్నారా?" అని అడిగాడు.

"చాలామంది..! కొన్ని వేలల్లో" అన్నది.

ఊహించని ఈ సమాధానానికి శ్రోతలు ముగ్గురూ అవాక్కయ్యారు. శాస్త్రి అయితే నిశ్చేష్టుడే అయ్యాడు.

"అవును. కొన్ని సంవత్సరాల క్రితం 'మి...టూ' అని వచ్చింది చూడండి. అలాగే నేను కూడా 'యు...టూ' అని పెట్టాను, లంచగొండితనం, అధికారులలో అలసత్వం, యువకుల్లో పోకిరీతత్వం పోవటానికి...." అంటూ ఉండగా, ధర్మారావు ఆమె మాటలు మధ్యలో ఆపుచేస్తూ "నాకు తెలుసు. చాలామంది భయపడిపోతున్నారు. ఈ సైటు పెట్టింది మీరే అంటే ఆశ్చర్యంగా ఉంది. మరికొద్ది కాలంలో ఇది ప్రధాన మంత్రి దృష్టికి కూడా వెళ్తుంది. ఐ యం ష్యూర్ అబౌట్ ఇట్. ఈ విధంగా కలుసుకోవటం దురదృష్టమే అయినా, సంతోషంగా ఉంది. మీరు చేస్తున్నది చిన్న పనేమీ కాదు రవళీ. ఒక రివల్యూషన్. మొన్న అసెంబ్లీలో ముఖ్యమంత్రి కూడా ప్రస్తావించారు" అన్నాడు.

ఆ స్థితిలో కూడా శాస్త్రి సంభ్రమంగా ఈ సంభాషణ వింటున్నాడు. కూతురు ఏదో సైటు నిర్వహిస్తూందని తెలుసు గానీ, అది ఇంత పాపులరు అని తెలీదు. సంతానం తొలి అడుగు వేసిన సంతోషం. జాక్సన్ కూడా ఆమె వైపు దిగ్భ్రమతో చూశాడు. 'వేదరవళి' అన్న పేరు అతడికి అప్పుడు గుర్తు వచ్చింది. 'యు...టూ' వేద రవళి...! ఎమ్మే సోషియాలజీ...! అమాయకంగా, పల్లెటూరి పిల్లలా కనిపించే ఈ అమ్మాయి... 'ఆ' అమ్మాయా? ఎందుకో తెలీదు కానీ, అప్రయత్నంగా అతడికి భయమేసింది. మీసాల్రాజా, అతడి గ్యాంగు గుర్తొచ్చింది. చిన్న కేసు అనుకున్నది పెద్దదయ్యే సూచనలు కనిపించాయి.

ఈ లోపులో ధర్మారావు రవళితో, "హత్య చేసింది మీ శత్రువులా? ఎల్లమంద శత్రువులా? అన్నది తెలియటానికి చాలా కాలం పడుతుంది. బహుశా తెలియక పోవచ్చు కూడా. ఎవరో చాలా తెలివిగా ప్లాన్ చేశారు. అర్ధరాత్రి శవాన్ని తీసుకొచ్చి మీ ఇంటి వెనుక పడేసారు" అని జాక్సను వైపు తిరిగి, "ఏమయ్యా అంతేనా?" అని అడిగాడు.

అతను మాట్లాడలేదు.

"నేను చెపుతున్నదానిలో తప్పు ఉన్నదా? నీ అభిప్రాయం ఏమిటి?"

"బయటవాళ్ళు ఎవరో హత్య చేశారనుకుంటే మీరు చెప్పేదంతా కరెక్ట్ సార్"

ఊహించని ఆ సమాధానానికి ధర్మారావు దెబ్బతిని, వెంటనే తెప్పరిల్లాడు. "అవును కరెక్టే కదా. అన్నీ మనం ఊహించేసుకోకూడదు. నేరస్తులు ఎవరో తేలే వరకూ అందరూ అనుమానితులే."

వేదరవళితో వచ్చిన లాయరు కుర్రాడు మొదటిసారిగా నోరు విప్పి, "బెయిలు..." అన్నాడు.

"మర్డరు కేసు కాబట్టి బెయిలు వెంటనే దొరక్కపోవచ్చు. అదీగాక నేరస్తుడే స్వయంగా నేరాన్ని వప్పుకున్నప్పుడు..." జాక్సన్ మాట పూర్తి కాకుండానే రవళి మధ్యలో కల్పించుకుని, "నాన్న నేరం వప్పుకోలేదు. కూతురి బదులు తను పోలీస్ స్టేషనుకి వస్తానన్నారంతే. అది కూడా మీ కోహేర్సివ్ – ఇన్ఫ్లుయెన్సులో" కటువుగా అంది. ఆ లీగల్ పదాలు ఎక్కడో విన్నట్టు అనిపించి లాయరు కుర్రాడు ఆమె వైపు సంభ్రమంగా చూశాడు.

ఏమి చెయ్యాలో తోచనట్టు ధర్మారావు తల పట్టుకున్నాడు. 'మాస్టార్ని సెల్లులో పెట్టటం' అన్న ఊహే భరించలేకపోతున్నాడు. దూరం నుంచి ఈ సంభాషణంతా వింటూన్న ఒక పోలీస్ 'సార్' అన్నాడు. అందరూ అతడి వైపు చూశారు.

ఆ యువకుడి పేరు బాలారిష్ట శ్వేతార్క. బి.టెక్ ర్యాంకు మార్కులతో పాసై, అతి కష్టం మీద పోలీసు ఉద్యోగం సంపాదించాడు.

"మాది ఆ ఊరే సార్. పండగ రోజు అక్కడ పెద్ద గొడవ జరిగింది. పట్నం నుంచి వచ్చినోళ్ళు ఒక పాపని బాటిల్ పెట్టి కొట్టారు. మా ఊరి కుర్రోళ్ళు ఆళ్ళకి గుళ్ళు గీయించి పంపించారు".

జాక్సన్ మొహం చిట్లించి, "దానికీ దీనికీ ఏమిటి సంబంధం?" అన్నాడు.

"ఆ గుండు కొట్టించినవాళ్ళలో ఎల్లమంద ఉన్నాడు సార్. నిజానికి వ్యవహారం అంతా అతనే నడిపించాడు. పాపని హాస్పటల్‌కి తీసుకెళ్లమంటే వాళ్ళు తీసుకువెళ్ళలే"

"పాప ఎలా ఉంది?"

"బతికి బయట పడింది. అదృష్టం. ఎల్లమందే మోటారుసైకిలు మీద పట్నం తీసుకెళ్ళాడు"

ధర్మారావు కల్పించుకుని, "కొడుకు మిస్సింగ్ అని అతని తండ్రి నా దగ్గరికి వచ్చాడు. అతడేగా" అన్నాడు.

"ఎల్లమంద నా క్లాస్‌మేటే సార్. ఇద్దరం పెదపట్నంలోనే ఇంజనీరింగ్ చదివాం" అన్నాడు బాలారిష్ట.

"ఆ నలుగురు కుర్రాళ్ళూ ఎవరో ఎంక్వయిరీ చేశారా?"

'ఇంత చిన్న విషయానికే మర్డరు చేస్తారా' అన్న భావం ధ్వనించేలా, "ఈ మర్డరుకీ వాళ్ళకీ సంబంధం ఉన్నదంటారా?" కాస్త వెటకారంగా అన్నాడు జాక్సను.

"కేసు అన్నివైపులనుంచీ చూడాలిగా" ధర్మారావు అన్నాడు.

"కానీ అదెలా సాధ్యం సార్? ప్రొద్దున్నే గ్రామస్తులు గుళ్ళు గీయటం, అక్కడి నుంచి ఆ మీసాలరాజా గ్యాంగు పట్నం వెళ్ళటం, మళ్ళీ అక్కణ్నుంచి తమ మనుష్యుల్ని పంపటం, వాళ్ళు వచ్చి మర్డరు చెయ్యటం... ఇదంతా అంత తొందరగా జరిగే పని కాదు సార్. ఒక వేళ వాళ్ళు మర్డరు చెయ్యదల్చుకుంటే ఎల్లమంద ఇంట్లోనో బయటో చేస్తారుగానీ, అతడిని మాష్టారి ఇంటికి పిలిపించి చంపి, శవాన్ని తిరిగ్గా తమతో పాటూ తీసుకెళ్ళి, రాత్రి వరకూ కార్లో దాచి, మళ్ళీ తీసుకొచ్చి వీళ్ళ పెరట్లో ఎందుకు పడేస్తారు?"

రవళి విస్తుబోయి చూసింది. అచ్చు ఇలాగే జరిగి ఉండవచ్చు కదా. నిజంగా ఇలాగే జరిగి ఉంటే, ఈ ప్లాన్ వేసినవారు ఎవరో గాని గొప్ప మేధావి అయి ఉండాలి.

ధర్మారావు జాక్సన్‌తో, "ఆ ఊరివాళ్ళు గుండు గీసింది మీసాలరాజా గ్యాంగుకి అని నీకెలా తెలిసింది?" అని అడిగాడు.

ఊహించని ఈ ప్రశ్నకి అతను తబ్బిబ్బు అయ్యాడు. రవళి అతడిని విస్మయంగా చూసింది. ఈ హత్య చేసినవారు చిన్నవారు కాదనీ, పోలీసుల్లో కూడా పెద్ద పలుకుబడి ఉన్నవారనీ తొలిసారి అర్థమయింది. ఈ లోపులో జాక్సన్ సర్దుకుంటూ, "అన్నీ ఎంక్వయిరీలో తెలిసినవే సర్" అన్నాడు.

ధర్మారావు తల పంకిస్తూ, "వాళ్ళు బాటిల్ విసిరి పాపని గాయపరచటం, వీళ్ళు వాళ్ళకి గుళ్ళు గీయటం, ఇదంతా మన జ్యూరిస్-డిక్షన్లో జరిగినప్పుడు కనీసం నాకు తెలియాలిగా. అసలు ఎవరు వాళ్ళు?" అన్నాడు జాక్సన్ వైపు సూటిగా చూస్తూ.

"వీళ్ళు వాళ్ళు కాంప్రమైజయి వెళ్ళిపోయారు సర్. అందుకని ఎఫ్.ఐ.ఆర్. కూడా వ్రాయలేదు" వివరాలు చెప్పటం ఇష్టం లేనట్టు అన్నాడు.

బాలారిష్ట కల్పించుకుని, "వాళ్ళు మన సి.ఎం. కి దగ్గరవాళ్ళు సర్. మీకు గుర్తుండే ఉంటుంది. కొంతకాలం క్రితం ఏదో కిడ్నాప్ కేసు మీరే డీల్ చేశారు. నలుగురూ అరెస్ట్ అయ్యారు కానీ కేసు బయటకు రాలేదు" అన్నాడు.

అసలు టాపిక్కులోకి రమ్మన్నట్టు జాక్సన్, "ఈ అమ్మాయి చెప్పేది కరక్టయితే, మధ్యాహ్నం దాదాపు పావుగంటసేపు వీరి ఇంటి ముందు వాళ్ళ కారు ఆగి ఉండాలి. వాళ్ళు శవాన్ని కారు ఎక్కించి తీసుకెళ్లి మళ్ళీ రాత్రి తీసుకొచ్చి పడెయ్యాలి. ఇంత జరిగినా ఒక్కరూ చూడలేదా? అదేమీ పట్నం కాదు. చిన్న పల్లె. మిట్ట మధ్యాహ్నం ఒక ఇంట్లోంచి ఇద్దరు మనుష్యులు శవాన్ని బయటకు ఎత్తుకువెళ్తుంటే ఎవరూ గమనించ లేదా? అందులోనూ పండగపూట?" అన్నాడు.

"శవం కాదు. అప్పటికి బ్రతికే ఉన్నాడు" అంది రవళి.

"జనం అదన్నా చూడాలిగా" అన్నాడు జాక్సను.

"ఒకవేళ నా తండ్రే మర్డరు చేసి ఉంటే, శవాన్ని ఆయన ఒక్కరే మోసుకెళ్ళి కొండ క్రింద పడేసారమ్మంటారా?" అని అడిగింది.

"అది తేల్చాల్సింది కోర్టు" అన్నాడు జాక్సన్.

తాను ఏమీ మాట్లాడకపోతే బావోదన్నట్టు లాయరు కుర్రాడు, "సెక్షను 420 ప్రకారం మెజిస్ట్రేటు..." అంటూ ఏదో చెప్పబోయేడు. కరోనా క్రిమిని మైక్రోస్కోప్‌లో చూసినట్టు చూసి, "420 కాదు. 302" అన్నాడు ధర్మారావు.

టీ తీసుకొచ్చి పెట్టాడు పోలీస్. తనకి వద్దన్నారు మాష్టారు.

ఈ లోపులో స్టేషన్ బయట గొడవ వినిపించింది. చిన్నగా మొదలై క్రమక్రమంగా పెరగటంతో ధర్మారావు బాలారిష్ట వైపు చూశాడు. అతను బయటకు వెళ్లి, రెండు నిమిషాల తర్వాత వచ్చి "చాలామంది స్టూడెంట్సు వచ్చారు. ఛానల్స్ వారు కూడా వచ్చారండి. ఒక దళిత యువకుడిని అగ్రవర్ణం మనిషి పరువు హత్య చేశాడని ఎవరో న్యూస్ వ్రాసినట్టున్నారు. హంతకుడు మన పోలీసు స్టేషనులో ఉన్నాడని తెలిసి గుంపులు గుంపులుగా వచ్చారు" అన్నాడు

ధర్మారావు ఇబ్బందిగా మొహం చిట్లించాడు. బయట జనం గొడవ ఎక్కువైంది. ఎవరో రాయి విసిరి కిటికీ అద్దాన్ని బ్రద్దలు కొట్టారు. నినాదాలు బిగ్గరగా వినిపిస్తున్నాయి. ఆ అరిచే వాళ్ళలో కొందరు మాష్టారి విద్యార్థులు కూడా ఉన్నారు. అభిమానుల అభిప్రాయం క్షణాల్లో మారటానికి అభేద్యమైన కారణాలు ఉండవు కాబట్టే జనాల్ని గొర్రెలు అన్నారు.

"ఒకసారి ముద్దాయిని బయటికి తీసుకుపోదాం సార్. చూసి పోతారు" జాక్సన్ అన్నాడు.

"పోరు. మరింత గొడవ చేస్తారు" అన్నాడు ధర్మారావు.

ఈ లోపులో ఆ ఏరియా కౌన్సిలరు వచ్చి కెమెరా ముందు నిలబడి లైటింగ్ సరీగ్గా చూసుకుని గట్టిగా ఏదో అరిచాడు. ఇంకో నలుగురైదుగురు ఛానల్స్ వాళ్ళు రావటంతో హడావుడి మరింత ఎక్కువైంది. రాళ్ల వర్షం కూడా శృతి మించుతోంది.

అడిషనల్ పోలీస్ ఫోర్స్ కోసం ధర్మారావు పై అధికారికి ఫోన్ చేశాడు.

"అంతమంది జనం అక్కడికి ఎందుకు వచ్చారు?"

ధర్మారావు వివరించి చెప్పాడు

"ఒకసారి చూపించు. నాల్గు ఫోటోలు తీసుకుపోతారు" అవతలి స్వరంలో విసుగు ధ్వనించింది.

తప్పనిసరి పరిస్థితుల్లో శాస్త్రిని తీసుకుని బయటికి వెళ్లారు. శాస్త్రిని చూడగానే, "అగ్రకులాల దౌర్జన్యం నశించాలి. ప్రేమ వర్థిల్లాలి. ఎల్లమందా జిందాబాద్" అన్న అరుపులు చుట్టుముట్టాయి. మరింత రాళ్ల వర్షం కురిసింది. శాస్త్రిని కవర్ చేస్తూ ధర్మారావు ఆయన్ని తిరిగి లోపలికి తీసుకొచ్చాడు.

రవళి మొహం పాలిపోయింది. చిన్న సంఘటన చిలికి చిలికి 'పరువుహత్య' గా మారుతుందని ఆమె కలలో కూడా ఊహించలేదు. చేయని నేరానికి ఈ అపప్రద ఏమిటో అర్థం కాలేదు. కంఠంలో దుఃఖం సుడులు తిరుగుతోంది. అయితే కొన్ని సంఘటనలకి లాజిక్కులు ఉండవు. అంత క్లిష్టమైన సందర్భంలో రవళికి మెరుపులా ఒక ఆలోచన స్ట్రయిక్ అయింది.

"మా ఇంటి ముందున్న బ్యాంకుకి సి.సి. కెమెరా ఉన్నది సార్. అది రోడ్డు వైపుకే ఉన్నట్టు గుర్తు. బ్రతికున్న మనిషిని భుజాల మీద వేసుకుని ఆ ఇద్దరూ బయటకు తీసుకువెళ్ళటం అక్కడ రికార్డ్ అయి ఉంటుంది. మనం ట్రై చెయ్యవచ్చు" అన్నది.

పోలీసు అధికారులు ఒకరి మొహం ఒకరు చూసుకున్నారు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments